

Rozjímanie na štvrtok 4. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na štvrtok 4. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: hľadať Božiu vôľu; kráčať po ceste obrátenia; byť mostom, ktorý sa prihovára medzi Bohom a jeho ľuďom.

„SLÁVU OD ĽUDÍ NEPRIJÍMAM“ (Jn 5, 41), hovorí Ježiš v dlhej reči, v ktorej vysvetľuje Židom, že v ňom sa naplnilo Písmo. Tieto slová poukazujú na stály postoj počas jeho života na zemi: jeho neustálu pozornosť venovanú plneniu Otcovej vôle. Vidíme to počas jeho skrytého

života, keď celkom prirodzene strávi tridsať rokov nenápadne v takmer neznámej dedine v Galilei. A vidíme to aj počas jeho verejného života, keď sa vždy pohyboval s úplnou slobodou ducha a snažil sa odovzdávať svoje učenie ako ten, ktorého poslal Otec. Toto presvedčenie hľadať Božiu vôľu vychádzalo z presvedčenia, že zámery Boha Otca sú vždy najmúdrejšie a najlepšie, zdroj útechy pre všetkých.

„Pán prežil vrchol svojej slobody na kríži ako vrchol lásky. Na Kalvárii naňho volali: *Ak si Boží Syn, zostúp z kríža*. Tam prejavil svoju slobodu Syna práve tým, že zostal na tomto popravisku, aby do konca splnil milosrdnú vôľu Otca“[1]. Nezostáva na kríži z túžby trpieť len tak, ale aby ukázal, že aj v tých bolestných a strašných okolnostiach je Božia láska väčšia ako akákoľvek iná moc. Dobro, ktoré sa dosiahlo, je veľmi veľké: človeku sa otvorila cesta domov.

A tak ako Ježiš, aj my sa na svojej ceste za plnením Božej vôle stretávame s krížom a možnosťou zakúsiť, že Božia láska je väčšia ako akákoľvek iná sila. Aj keď to nemusíme vždy vidieť úplne jasne, táto skúsenosť môže byť cestou a prejavom lásky. Niekedy prídu chvíle, keď tento kríž bude ťažší, ale uvidíme, že Pán sa radšej vrhne do jeho náručia, než by ho mal pustiť. Dosiahnuť Kalváriu je ťažké, ale „tento zápas je zázrak, pravé znamenie lásky Boha, ktorý chce, aby sme boli silní, lebo *virtus in infirmitate perficitur* (2 Kor XII, 9), cnosť sa posilňuje v slabosti“[2]. Sám Ježiš nám pomôže spojiť sa s láskyplnou vôľou Otca, ktorý prináša radosť, pokoj, ba dokonca „šťastie na kríži“[3].

BOH PREJAVUJE SVOJ SMÚTOK, keď ho izraelský ľud opúšťa, aby sa klaňal zlatému teľaťu. Jeho ľud, ktorý miloval a zachraňoval zázrakmi, zabudol na božské dobrodenia počas putovania púšťou. „Čoskoro sa odvrátili od cesty, ktorú som im prikázal,“ povedal Pán Mojžišovi (...). „Teraz nech sa proti nim rozhorí môj hnev, kým ich nevyhubím“ (Ex 32, 8-10).

„Aj my sme Boží ľud a dobre vieme, aké je naše srdce; a každý deň musíme nastúpiť na cestu, aby sme pomaly neskĺzli do modiel, do fantázie, do svetskosti, do nevernosti“[4]. Preto môžeme počas pôstu osobitným spôsobom prosiť Ducha Svätého o svetlo, aby sme videli tú cestu späť k Otcovi. Spomienka na lásku a zázraky, ktoré Boh vykonal v našom živote - tak ako to urobil s izraelským ľudom - nás povedie k tomu, aby sme po nej

kráčali s presvedčením, že práve s ním sme hlboko šťastní.

Toto obrátenie však nie je záležitosťou jedného dňa, ale celého života. Rozhodujúce preto nie sú okamžité výsledky, ale túžba zostať stále s Ježišom, aj keď si to nezaslúžime. „Pokiaľ jestvuje boj, asketický boj, existuje aj vnútorný život. Práve to od nás Pán žiada: ochotu milovať ho skutkami, v maličkostiach každého dňa. Ak zvíťazíš v malých veciach, zvíťazíš aj vo veľkých“[5].

.....

KEĎ BOH PREJAVÍ svoj úmysel vyhladiť Izrael, Mojžiš ho odradí tým, že sa mu prihovorí so synovskou dôverou: „Odvráť oheň svojho hnevu, oľutuj hrozbu voči svojmu ľudu. Spomeň si na svojich sluhov Abraháma, Izáka a Izraela“ (Gn 32,

12-13). A po tomto príhovore Písmo zaznamenáva, že „Pán ľutoval hrozbu, ktorú vyslovil proti svojmu ľudu“ (Gn 32, 14).

Mojžišova pokora a dôvera zasiahli Pánovo srdce. „Jeho viera v Boha sa snúbi so zmyslom pre otcovstvo, ktoré pestuje pre svoj ľud. Písmo ho často zobrazuje s rukami vystretými hore k Bohu, akoby svojou osobou pôsobil ako most medzi nebom a zemou“[6]. Mojžiš nám ukazuje, ako „vyzerá modlitba, ktorú praví veriaci pestujú vo svojom duchovnom živote. Aj keď prežívajú nedostatky ľudí a ich vzdialenosť od Boha, títo modliaci sa ich neodsudzujú, neodmietajú ich. Postoj príhovoru je vlastný svätým, ktorí sú po vzore Ježiša "mostmi" medzi Bohom a jeho ľudom“[7].

Mojžišov príklad orodovania nás vedie k tomu, aby sme sa pozerali na Krista, ktorého je predobrazom. Ježiš

sa za nás neustále prihovára u Otca. Preto máme istotu, že dosiahneme milosrdenstvo. Aj my, ktorí sme teraz Božím ľuďom na zemi, chceme zviditeľniť jeho dobrotu a milosrdenstvo medzi našimi bratmi a sestrami, aby sme „nasmerovali svedomie a skúsenosť celého ľudstva na Kristovo tajomstvo“[8]. Mária ako dobrá Matka sa nám vždy prihovára a nikdy nás nenecháva samých na tejto ceste stotožnenia sa so svojím Synom.

[1] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 1-VII-2007.

[2] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, IX. zastavenie, bod 2.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 758.

[4] František, *Meditácia*, 30-III-2017.

[5] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, III. zastavenie, bod 2.

[6] František, *Homília*, 17-VI-2020.

[7] *Ibid.*

[8] Svätý Ján Pavol II, *Redemptor hominis*, bod 10.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
stvrток-4-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stvrtok-4-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(23.03.2026)